

som CD igen og igen har sagt: Forudsætningen for den politiske stabilitet i Danmark er, at den ene halvdel af befolkningen ikke står og slår den anden halvdel af befolkningen oven i hovedet, at man ikke hele tiden vælger at styre den ene gruppe mod den anden. Det danske samfund er et samarbejdssamfund; det er ikke et modsætningsamfund, og året her har heldigvis vist, at det er sådan.

Ordet reformpause har været fremme flere gange. Jeg vil da godt sige, at jeg ikke tror, det gavner nogen, at man laver alting om hvert andet øjeblik. Jeg tror, det er udmærket, at en række af de reformer, der er blevet gennemført – skattereformen, arbejdsmarkedsreformen – får et stykke tid at virke i, før man begynder at lave alt muligt om igen. Jeg tror, befolkningen kræver det sådan, jeg tror også, systemerne vil have godt af det, og jeg tror faktisk, at det, at mennesker kan planlægge efter nogle forhold, er med til at styrke fremgangen i det danske samfund, i stedet for at man igen skal frygte, at nu skal alt laves om igen, og vi skal starte forfra.

Finansloven er jo i virkeligheden en CD-drøm. Den er en drøm, fordi De Konservative og Socialdemokraterne arbejder sammen om den finanslov. Det er vi meget godt tilfredse med. Den bærer fremad, og vi håber, der også til næste år kan komme en finanslov, der bæres af det samme flertal. Jeg vil godt sige, at vi da opfatter os som den lille fredsbevarende styrke i midten, der har været med til at skabe fundamentet for, at det samarbejde kunne ske. Jeg tvivler ikke på, at der er et flertal i dette Folketing, der kunne have set anderledes ud, hvis ikke en række af de små partier havde deltaget i dette her, men lad os nu se til næste år. Jeg håber, det lykkes.

Finanslovens aktivering af de unge, så de ikke skal gå i systemet i lang tid, er vi meget tilfredse med. Og vi er selvsagt også tilfredse med finanslovens klaring af forsvarsforliget i en årrække. Det giver stabilitet, og det bygger jo på en erkendelse af, at dansk mandskab i dag er i en meget farefuld situation f.eks. i Bosnien, og at de skal have den bedste uddannelse og det bedste materiel, sådan at de ikke af de grunde kommer i nogle farlige situationer.

Endelig bygger forsvarsforliget jo også på, at det er let i løbet af en eftermiddag at nedlægge forsvaret, men det vil tage 10 år at bygge det op igen. Derfor er det i en situation, hvor Europa ikke er blevet meget fredeligere, end det har været tidligere, godt, at forsvaret har fået de

midler, det har fået. Og vi er som sagt meget tilfredse med det.

Nu er der jo her i debatten i dag mange taler om forsørgersamfundet og velfærdssamfundet. Det bliver nævnt igen og igen, og der kommer den ene plan efter den anden. Jeg vil godt gøre mig til talsmand for, at dette ikke er en systemdiskussion. Jeg synes, man den ene gang efter den anden glemmer, at det, vi taler om, er rigtige, levende mennesker. Hver eneste gang der er nogle, der stiller sig op og vil lave alle disse systemer om, er der altså mennesker rundt om i Danmark, der bliver bange, mennesker rundt om i Danmark, som siger: Jamen hvad nu med min situation, kommer jeg nu i uføre, bliver jeg nu bragt i en situation, hvor jeg står svagere, hvor jeg måske bliver udstødt af arbejdsmarkedet, hvor jeg måske kommer under et socialt pres? Jeg vil godt mane til eftertanke: at man lader være med at blive ved med at diskutere dette her så strømlinjet, som om det kun var systemer.

Den usikkerhed er farlig, og jeg synes faktisk – med al respekt for regeringen – at man i finanslovforliget har et enkelt element, som godt kunne være et skræmmeeksempel, og det er overgangsydelsen. Man tog overgangsydelsen væk. Det var der stort flertal for, og det er så dét. Jeg må indrømme, at jeg ikke er vildt betaget, og jeg synes stadig væk, at overgangsydelsen var en god tankegang – det, at mennesker, når de havde været længe arbejdsløse og var i en alder, hvor de logisk måtte kunne sige, at de næppe kom tilbage på arbejdsmarkedet, da kunne vælge overgangsydelsen, men sådan skulle det ikke være, og et forlig er et forlig.

Men jeg vil godt sige, at forudsætningen for den fjernelse af overgangsydelsen var skabelsen af puljejob. Og mig bekendt har man indtil nu skabt en tiendedel af de puljejob, man lovede. Det vil sige, at man i virkeligheden har fjernet en ordning, som mange mennesker havde planlagt efter, uden at man har sat det i stedet, som skal erstatte den. Derfor håber jeg, at man i forbindelse med kommuneforhandlingerne får presset og presset og presset, sådan at vi får nogle af de puljejob. Men igen: Her fjernede man altså en ordning, som folk havde forventet, og som folk havde gavn af, og som hjalp nogle mennesker ud af en uværdig situation, nemlig den at gå fra nederlag til nederlag. Den ordning fjernede man i systemkritikkens navn for at rette nogle ting ind og alt dette uden at tænke over, at det ikke var nok at rette systemet. Man skulle